

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Ing. Bc. J. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Lenkou Drápalovou
sídlem Horní náměstí 5/12, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **ředitel Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech
služebního poměru,**
sídlem Skokanská 2311/3, 169 00 Praha 6 – Břevnov.

**o žalobě proti rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech
služebního poměru ze dne 27. 1. 2022, č. j. GI-1708-20/ČJ-2020-841042-A,**

takto:

I. Rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru ze dne 27.1. 2022, č.j. GI -1708-20/ČJ-2020-841042-A, a rozhodnutí náměstkyně ředitele pro trestní řízení Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru ze dne 22. 10. 2021, č.j. GI-1708-10/ČJ-2020-841042-A, jsou nicotná.

II. Věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Lenky Drápalové, advokátky.

Odůvodnění :

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstkyně ředitele pro trestní řízení Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru (dále jen „náměstkyně ředitele“) ze dne 22. 10. 2021, č. S21-1013/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Náměstkyně ředitele výrokem prvostupňového rozhodnutí uložila žalobci povinnost k náhradě škody v penězích ve výši 27 988 Kč na bankovní účet Generální inspekce bezpečnostních sborů. Škoda odpovídá nákladům, které muselo vynaložit Krajské ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „Krajské ředitelství“), aby uvedlo do původního stavu dva služební dopravní prostředky poškozené při nehodě, ke které došlo dne 1. 11. 2018 na nádvoří areálu Územního odboru Zlín mezi žalobcem a zaměstnankyní Krajského ředitelství H. B. (dále jen „dopravní nehoda“). Náměstkyně na základě podkladů – Zprávy náhradové komise Krajského ředitelství ze dne 28. 3. 2019, znaleckého posudku ze dne 7. 12. 2019 a stanoviska dopravní policie ze spisu B. – dospěla k závěru, že se žalobce na zavinění dopravní nehody podílel z 50 %.
3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítal neposouzení - opomenutí skutkových okolností případu svědčících v jeho prospěch a uplatnil i námitky procesního charakteru ohledně jeho práv v řízení. Hlavní námitkou byla námitka promlčení nároku Generální inspekce bezpečnostních sborů na náhradu škody.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobce, i přes určitou chaotičnost řízení před správním orgánem 1. stupně, zhodnotil, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, když se služební orgán 1. stupně s náležitým odůvodněním řádně vypořádal se všemi okolnostmi ohledně vyšetření dopravní nehody a s návrhy na doplnění spisového materiálu. Shledal, že žalobcem namítané skutkové okolnosti, jsou pouze jeho subjektivním vnímáním bez jakýchkoliv faktických podkladů a také, že žalobce jen obecně rozporoval závěry znaleckého posudku.
5. Žalovaný poukázal na ustanovení § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, podle něž služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý jednotlivě i všechny v jejich vzájemné souvislosti. Podle odborné literatury a komentáře se má při tom řídit pravidly noetiky a logiky a způsob vyvození závěrů musí být přezkoumatelný; předchozími pravomocnými rozhodnutími příslušných orgánů je však vázán. V tomto případě byl služební funkcionář vázán rozhodnutím o vině za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o služebním poměru, proti kterému žalobce ani nepodal opravný prostředek. Námitku promlčení dvouleté subjektivní lhůty k uplatnění nároku na náhradu škody žalovaný považoval za nedůvodnou, když podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru začíná promlčecí lhůta běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Podle komentáře zákona se počátek běhu promlčecí lhůty váže až Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

k okamžiku, kdy bylo postaveno na jisto, že škoda vznikla, kdo za ni odpovídá a jaká je její vymahatelná výše. Požadavek zjištění těchto třech skutečností kumulativně opřel žalovaný i o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2014, č. j. 21 Cdo 423/2012.

6. Žalovaný byl toho názoru, že je zde nutno aplikovat *per analogiam legis* ustanovení § 648 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle nějž promlčecí lhůta neběží, uplatní-li věřitel právo u orgánu veřejné moci. Zahájení řízení ve věcech služebního poměru o náhradě škody tedy běh promlčecí lhůty zastavilo. Dále pojednal o otázce stavění promlčecí lhůty ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Asd 56/2013-25.
7. Podle žalovaného nenastaly důvody pro zrušení nebo změnu prvostupňového rozhodnutí, a proto toto rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě namítal nesplnění podmínek vzniku odpovědnostního vztahu. Zatímco existence škody je i podle něj nesporná, sporné je zaviněné porušení povinnosti žalobcem. Příkazem ze dne 7. 1. 2019 byl uznán vinným z porušení povinnosti řídit se v areálu ustanoveními zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), vyplývající z pokynu ředitele areálu č. 1 ze dne 1. 6. 2017.
9. Žalobce je toho názoru, že mezi tvrzeným porušením povinnosti jeho osobou a následkem není dána příčinná souvislost, což dokumentoval odkazem na okolnosti nehody, místní provozní poměry rozporné se znaleckým posudkem a nesouhlasil s posouzenou mírou jeho zavinění v rozsahu 50 %.
10. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaný nesouhlasil se žalobním tvrzením, že by porušení povinnosti žalobce při řízení motorového vozidla nemělo vliv na odpovědnost žalobce za vznik škody. Zdůraznil, že žalobce byl uznán vinným tím, že se plně nevěnoval řízení vozidla, nesledoval situaci v provozu a nezabránil tak následné dopravní nehodě. Proti příkazu navíc žalobce ani nepodal odvolání, čímž podle žalovaného porušení povinnosti uznal.
12. K žalobní námitce nesprávného posouzení promlčení nároku na náhradu škody žalovaný zrekapituloval již v napadeném rozhodnutí citovanou judikaturu o analogickém použití ustanovení občanského zákoníku. K argumentu žalobce, že byl uplatněn nárok na náhradu škody pouze k prvnímu ze služebních vozidel, žalovaný uvedl, že se předmětná škodní událost týká dopravní nehody a škody vzniklé na obou služebních prostředcích.

V. Další vyjádření účastníků k podstatě posuzované dopravní nehody

13. Žalobce v replice upřesňoval okolnosti jízdy a situaci v místě komunikace a nádvoří na vnitřní účelové komunikaci policejního útvaru a odporoval stanovené míře jeho zavinění v rozsahu 50 %. Trval na tom, že byl uznán vinným pouze z nesledování situace v provozu a že rozšiřování této odpovědnosti v napadeném rozhodnutí odporuje zásadám ukládání trestů a odpovědnosti za vzniklou škodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

14. Žalovaný v reakci na repliku žalobce setrval na dosavadním posouzení skutkových událostí nehody, jejího vyšetřování a následného řízení ve věcech služebního poměru o náhradě škody.

VI. Vyjádření žalovaného k otázce věcné příslušnosti rozhodování orgánů bezpečnostních sborů

15. Před rozhodnutím městského soudu o žalobě žalovaný učinil další podání dne 5. 9. 2023 a předložil soudu:
- a) Zápis z jednání k problematice přechodů příslušníků mezi bezpečnostními sbory“ ze dne 30. 3. 2023 (dále jen „Zápi“s), které proběhlo za účasti zástupců Ministerstva vnitra ČR, Ministerstva spravedlnosti ČR, Celní správy ČR, Policie ČR, Vězeňské služby ČR, Hasičského záchranného sboru ČR, Bezpečnostní informační služby a Generální inspekce bezpečnostních sborů.
 - b) „Stanovisko oddělení vnějších vztahů a legislativy Generální inspekce bezpečnostních sborů k věcné působnosti služebního funkcionáře - prostupnost mezi bezpečnostními sbory ze dne 4. 5. 2023, č. j. GI-1743-1/ČJ-2023-840113, (dále jen „Stanovisko“), které vychází ze Zápisu Ministerstva vnitra z jednání k problematice přechodů příslušníků mezi bezpečnostními sbory ze dne 30. 3. 2023.
16. Z obsahu Zápisu vyplývá, že zástupci uvedených orgánů řešili problematiku nároků příslušníka vůči bezpečnostnímu sboru nebo nároků bezpečnostního sboru vůči příslušníku za situace, kdy v době, kdy se o těchto nárocích rozhoduje, příslušník změnil služební poměr a stal se příslušníkem jiného bezpečnostního sboru, když odpověď na otázku, jak určit příslušnost sboru u osob, které vystřídal více sborů, zákon nedává.
17. Žalovaný uvedl, že se jedná o skutečnosti, které by mohly ovlivnit průběh vedeného řízení. Z uvedených podkladů vyplynul závěr, že se Ministerstvo vnitra a Ministerstvo spravedlnosti v této problematice neshodly. Ministerstvo vnitra vyjádřilo přesvědčení, že cílem zákonodárce při zavedení průchodnosti mezi sbory bylo zjednodušení přijímání příslušníků a nikoliv přenášení odpovědnosti za konkrétní hmotněprávní závazky z jednoho bezpečnostního sboru na druhý či další, jak je příslušník střídá. Ministerstvo spravedlnosti nesouhlasilo a vyslovilo názor, že nároky má řešit a uspokojovat bezpečnostní sbor, ve kterém příslušník vykonává službu v době, kdy se o nároku rozhoduje.
18. Generální inspekce bezpečnostních sborů se přiklonila k názoru Ministerstva vnitra, že v případě vzniku nároku příslušníka je příslušný bezpečnostní sbor, u nějž příslušník vykonával službu v době vzniku svého nároku.
19. Účastníci jednání se shodli, že budou nadále usilovat o politické řešení problému a až za krajní řešení považují podání kompetenční žaloby k Nejvyššímu správnímu soudu.
20. Z obsahu Stanoviska Generální inspekce bezpečnostních sborů, vycházejícího z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 3 Ad 10/2015-91 ze dne 8. 11. 2017 a navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 401/2017-55 ze dne 30.8. 2018 vyplynul závěr, že „i když služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru vzniká k České republice, každý bezpečnostní sbor je zákonem o služebním poměru vnímán jako „relativně samostatná entita“ uvnitř státu. Působnost jeho služebních funkcionářů směřuje výhradně dovnitř tohoto sboru, a tedy se týká záležitostí tohoto bezpečnostního sboru“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

21. V návaznosti na uvedená podání městský soud před rozhodnutím o žalobě vyzval žalovaného ke sdělení, jaké stanovisko s ohledem na jím zaslané dokumenty zaujímá a jaké procesní návrhy v této věci činí.
22. Žalovaný v odpovědi k dotazu soudu ve vyjádření ze dne 12. 3. 2024 informoval soud o tom, že Ministerstvo spravedlnosti přistoupilo v září 2023 k podání kompetenční žaloby. Žalovaný z toho důvodu soudu navrhl, aby řízení podle § 48 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přerušil do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud zjistil, že Nejvyšší správní soud vydal dne 21. 3. 2024 rozsudek č. j. Komp 3/2023-29, ve kterém se uvedeným kompetenčním sporem zabýval. Nejvyšší správní soud se zde ztotožnil s těmito dvěma závěry dovozenými z dřívější judikatury:
 24. a) *Uplatnění nároku příslušníka bezpečnostního sboru, respektive bývalého příslušníka tohoto sboru, u služebního funkcionáře téhož sboru nebrání, pokud již příslušníkem tohoto sboru není, anebo pokud již vůbec není ve služebním poměru k jakémukoli bezpečnostnímu sboru (judikatura zvláštního senátu, odkazovaná v části IVb. tohoto rozsudku); a*
 25. b) *nároky ze služebního poměru, které mají původ právě ve vztahu k určitému bezpečnostnímu sboru v době, kdy zde vykonával služební poměr jeho (bývalý) příslušník, nelze uplatňovat u jiného bezpečnostního sboru, k němuž byl tento příslušník přeřazen a u něhož je ve služebním poměru v době uplatnění nároku (rozsudek NSS č. 2 As 401/2017-55)“ (zvýraznění doplněno městským soudem).*
26. Pro vyslovení tohoto závěru Nejvyšší správní soud vycházel z dřívější judikatury, že každý bezpečnostní sbor je zákonem pojmán jako relativně samostatná entita uvnitř státu, v níž je vykonávána působnost příslušných služebních funkcionářů zásadně jen „dovnitř“ daného konkrétního bezpečnostního sboru a nikoliv „křížově“, tj. v záležitostech jiného bezpečnostního sboru než toho, jehož služební funkcionář rozhoduje. Dle kompetenčního senátu NSS rozhodnutí o nároku příslušníka služebním funkcionářem bezpečnostního sboru, u něhož již příslušník nadále není ve služebním poměru, není v rozporu s účelem a smyslem tzv. průchodnosti služebních poměrů.
27. Nejvyšší správní soud podpůrně argumentoval i důvody praktickými. Jelikož často shodné nároky podle zákona o služebním poměru uplatňuje několik (i bývalých) příslušníků naráz, nebo by mohl jeden příslušník v různé okamžiky uplatňovat jinak totožné nároky u různých bezpečnostních sborů, docházelo by k neúčelnému dělení řízení do různých linií u různých bezpečnostních sborů, u kterých byli příslušníci v okamžiku uplatnění nároku. S ohledem na zásadu efektivnosti a hospodárnosti řízení není žádoucí, aby o jinak totožných nárocích rozhodovali různí služební funkcionáři. Nejvyšší správní soud poukázal i na aspekt tzv. *institucionální paměti*, jíž disponuje právě ten sbor, u kterého má daný nárok původ. Služební funkcionáři tohoto sboru mají pro rozhodování o nároku lepší povědomí o praktickém fungování tohoto sboru a také k dispozici veškerou potřebnou dokumentaci.
28. Na základě uvedeného rozsudku kompetenčního senátu Nejvyššího správního soudu městský soud přistoupil k posouzení podané žaloby.
29. V dané věci byla žaloba podána proti rozhodnutím, která v prvním stupni v druhém stupni řízení vydaly orgány Generální inspekce bezpečnostních sborů. Předmětem řízení byl nárok Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

na náhradu škody, k níž byl napadenými rozhodnutími žalobce povinován z důvodu jeho odpovědnosti za porušení povinnosti při řízení motorového vozidla a zapříčinění nehody a škody na služebním vozidle. K nehodě došlo dne 1. 11. 2018 v místě útvaru Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje a majetková újma vznikla na služebním vozidle tomuto bezpečnostnímu sboru. V dané věci je nesporné a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v důsledku změny služebního zařazení žalobce došlo v průběhu řízení ke změně příslušnosti služebního funkcionáře s personální pravomocí, neboť žalobce přestal být příslušníkem Policie České republiky a stal se příslušníkem Generální inspekce bezpečnostních sborů. Vzhledem k této skutečnosti Krajské ředitelství policie Zlínského kraje postoupilo dne 6.5. 2020 spis se zprávou náhradové komise Krajského ředitelství policie Zlínského kraje Generální inspekci bezpečnostních sborů, jehož služební funkcionáři napadenými rozhodnutím o nároku bezpečnostního sboru rozhodly.

30. V souzené věci městský soud tak na základě uvedených skutečností a judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku kompetenčního senátu č.j. Komp 3/2023- 29 ze dne 21. 3. 2024 shledal, že ve vztahu mezi žalobcem a rozhodujícími služebními orgány došlo právě k situaci, která dle výsledků kompetenčního sporu o průchodnost služebního poměru a jeho vlivu na rozhodování služebních funkcionářů , měla zásadní vliv na rozhodnutí soudu o předmětné žalobě.
31. Rozhodování o náhradě škody způsobené bezpečnostnímu sboru – Krajskému ředitelství policie Zlínského kraje na jeho služebním vozidle a v místě jeho útvaru nepřísluší k rozhodnutí Generální inspekci bezpečnostních sborů a jejím funkcionářům, neboť ta je ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu jiným bezpečnostním sborem a samostatnou státní entitou. Nárok na náhradu škody je vnitřní záležitostí toho bezpečnostního sboru, jehož příslušník majetkovou újmu způsobil, bez ohledu na to, zda je u tohoto útvaru zařazen či nikoliv. Tzv. průchodnost služebního poměru, z níž kompetenční judikatura vychází, znamená, že ačkoliv se tato judikatura vyslovuje ke vztahu nároku příslušníka (na náhradu škody, na služební příjem....apod.) vůči bezpečnostnímu sboru, tato zásada se nedotýká jen nároků tímto směrem, ale i nároků bezpečnostního sboru vůči příslušníkovi, neboť principy a důvod,, na kterých je závěr rozsudku kompetenčního senátu ale i dřívějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu založen, jsou stejné.
32. V souzené věci tedy o nároku na náhradu škody vzniklé Krajskému ředitelství policie ČR rozhodovali služební funkcionáři jiného bezpečnostního sboru – Generální inspekce bezpečnostních sborů, která nebyla nadána věcnou pravomocí v této věci rozhodnout.
33. Nedostatek věcné pravomoci způsobuje nicotnost rozhodnutí.
34. Dle § 77 odst. 1, věty první správního řádu *„nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.*
35. Dle § 76 odst. 2 věty první s. ř. s. *„zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.“*
36. Přestože řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37), ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. výslovně zavádí oprávnění soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

překročit tuto dispoziční zásadu a vyslovit nicotnost rozhodnutí, aniž žalobkyně takový postup v žalobě navrhla. Soud je proto oprávněn a současně i povinen rozhodnout o případné nicotnosti rozhodnutí z úřední povinnosti (např. rozsudky NSS 1 Azs 12/2003-48 a 1 Azs 10/2004-49), a to i v případě, kdy důvody pro vyslovení nicotnosti zjistí teprve v průběhu jednání (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Pokud by soud nicotnost nevyslovil, zatížil by rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud by jej v řízení o kasační stížnosti i bez příslušné námitky zrušil (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a současně sám deklaroval nicotnost rozhodnutí (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Soud se proto před zahájením samotného meritorního přezkumu na základě žalobkyní uplatněných námitek zabýval povahou prvostupňového a napadeného rozhodnutí.

37. Povahou nicotnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006–74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS. Podle rozšířeného senátu *„je nezbytné nejdříve vymezit nicotnost a její podstatu, neboť soudní řád správní, obdobně jako s účinností od 1. 1. 2006 nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.), výslovně pojem „nicotnost rozhodnutí“ používá, ale nepodává jeho legální definici a charakteristiku. Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo.“..... Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky.“*
38. Podle ustálené judikatury platí, že za nicotný se, mimo jiné, považuje zejména akt, který trpí nedostatkem pravomoci či kompetence rozhodujícího správního orgánu.
39. V dané věci napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, vydaná jiným bezpečnostním orgánem než orgánem, jehož záležitosti se týká a do jehož vnitřních poměrů zasahuje, netrpí nedostatkem pouhé funkční nebo místní příslušnosti, ale trpí natolik závažnou vadou nedostatku věcné pravomoci, že nelze po účastnících žádat, aby tento akt respektovali a po soudu, aby jej z podnětu podané žaloby a z hlediska zákonnosti přezkoumal.
40. Soud nemohl přihlédnout k tomu, že rozsudek kompetenčního senátu byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí, neboť otázkou nároku uplatněného u jiného bezpečnostního sboru, do něhož byl příslušník přeražen se již zabývaly předchozí rozsudky správních soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 401/2017-55 ze dne 30. 8. 2018, z něhož kompetenční senát také vycházel.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010 – 44 uzavřel, že „pokud je nicotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nicotné je i rozhodnutí správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

druhého stupně, které s ním tvoří jeden celek. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, uvedl, že je „nutno vycházet z premisy, že nicotný akt, jako akt nenapravitelný, nezhojitelný a díky tomu i neexistující, nelze měnit, a proto je nicotností automaticky stíženo i rozhodnutí o odvolání či např. o rozkladu, které navazuje na nicotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“ (pozn. – zvýraznění doplněno soudem). Proto i v nyní posuzovaném případě dospěl soud k závěru, že vadou nicotnosti trpí obě správní rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí trpí stejnou vadou nedostatku věcné rozhodovací pravomoci a také tvoří navzájem jeden celek.

VIII. Závěr a náklady řízení

42. Na základě shora uvedených skutečností soud dle § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. vyslovil nicotnost rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů.
43. Protože městský soud shledal, že rozhodnutí napadená žalobou jsou nicotná, nezabýval se posouzením žalobních bodů, neboť by to bylo předčasné a v konfrontaci s rozhodnutími, na která se hledí jako by nebyla vydána, také nemožné. Soudní přezkum správního rozhodnutí však může následovat teprve poté, kdy bude o nároku rozhodnuto správním orgánem v rámci jeho věcné pravomoci.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. V řízení měl žalobce procesní úspěch, soud proto rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně náhradu nákladů řízení.
45. Náklady řízení jsou dány soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a náklady právního zastoupení. Ty se stávají z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu 2 úkonů právní služby (převzetí věci, a podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též jen „advokátní tarif“), včetně 2 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj celkem 10 200 Kč. Jelikož zástupkyně žalobce k výzvě soudu s poučením nedoložila, že je plátcem DPH, soud dle svého poučení ve výzvě vycházel ze skutečnosti, že plátcem daně není, a proto nepřiznal do nákladů částku odpovídající této dani.
46. Celková výše náhrady nákladů řízení činí částku 13 200 Kč

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. dubna 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.